

Nr 567

Av herr **Björkman m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 121, angående anslag för budgetåret 1959/60 till socialattachéer.*

I proposition nr 121 föreslås att befattningar som socialattaché skall inrättas inom utrikesrepresentationen. Under budgetåret 1959/60 skall två dylika befattningar inrättas, och medel äskas härför med 230 000 kronor. Avsikten är emellertid att antalet dylika tjänster så småningom skall utökas, varför kostnaderna kommer att bli betydligt högre.

Attachéernas huvudsakliga uppgift skall vara att lämna uppgifter om utvecklingen på arbetsmarknadens område i andra länder. Sociallagstiftningen och socialpolitiken i stort skall också följas.

Enligt vår mening är inte de uppgifter, som socialattachéerna skall fullgöra, av sådan beskaffenhet att specialbefattningar behöver inrättas härför, utan torde dessa uppgifter kunna fullgöras av den ordinarie personalen inom utrikesrepresentationen. Inom utrikesdepartementet finns också sedan den 1 januari i år en särskild socialektion inrättad inom konsulära byrån.

Förslaget om särskilda socialattachéer grundar sig på en framställning från Landsorganisationen och Svenska arbetsgivareföreningen. Anser dessa organisationer det nödvändigt att ha särskilda befattningshavare utomlands, som skall följa utvecklingen på arbetsmarknaden, torde dessa organisationer ekonomiskt sett kunna ordna detta utan att skattebetalarnas medel behöver tagas i anspråk härför. Något hinder torde heller inte föreligga mot att dessa befattningshavare — om så anses nödvändigt — knytes till vederbörande svenska beskickning liksom nu är fallet med kulturattachéerna. Vi ifrågasätter också om inte bättre personliga kontakter skulle nås om vederbörande arbetsmarknadsorganisationer själva placerade kontaktmännen hos sina utländska motsvarigheter.

1920 inrättades tre befattningar som socialattaché. För att spara på statens utgifter indrogs emellertid två befattningar redan efter några år och den återstående 1933. Det är därför förvånande att socialministern i nuvarande mycket ansträngda statsfinansiella läge föreslår att dylika tjänster åter skall inrättas — i synnerhet som de inte alls kan anses vara nödvändiga. Snarare hade man förväntat en begränsning av antalet befattningshavare inom statsförvaltningen.

Under återopande av vad som anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 121.

Stockholm den 14 april 1959

Folke Björkman

Carl-Wilh. Lothigius

Dag R. Edlund